

ECONOMIA

El dèficit alemany arrossegarà 13 bilions de pessetes el 1994

Crisi 'über alles'!

Per ningú no és avui cap secret que l'única moneda europea que podria suportar amb prou solidesa un terratrèmol financer és el marc. Però la rigidesa de la política del Bundesbank fa cada dia més por dins i fora d'Alemanya.

Per una persona amb un mínim de sentit comú no seria molt complicat haver de triar entre un sac ple de marcs i un ple de qualsevol altra moneda europea. El cent per cent dels ciutadans consultats no dubtarien a triar la divisa alemanya per raons òbvies. Per ningú no és avui cap secret que l'única moneda capaç de suportar amb prou solidesa un terratrèmol financer és el marc. Darrere seu, defensant-lo amb les dents, hi ha el Bundesbank, catedral de les finances europees i centre d'atenció dels cercles mundials de decisió econòmica.

El marc es porta bé, massa bé, per alguns, tot i que la realitat econòmica de la gran Alemanya, en plena fase de reunificació, no segueix el mateix ritme. Malgrat la seua força industrial i agrícola, la primera potència europea s'ha ficat des de fa algun temps en una perillosa corba descendent, quant a producció i comercialització de productes. La baixa productiva i el dèficit comercial són suficients perquè hagen aparegut els primers crits d'alarma: Alemanya està en crisi!

I, és clar, quan l'economia més florent de l'Europa industrialitzada es refreda els veïns ja tussen... Però, en aquest cas par-

ticular, les conseqüències del refredat alemany serien molt més greus que no un simple estossecc.

Fa poc, l'economista americà Bruce Nussbaum, una autoritat mundial en els mitjans financers, era un dels primers a anunciar la gran caiguda, xifres en mà. La gran Alemanya tindrà enguany un dèficit públic de quasi un 5% del PIB, molt lluny del que recomana el Tractat de Maastricht per a arribar a la convergència de les economies de la CE, que ha de ser inferior al 3% del PIB. Per la majoria dels comentaristes europeus, encara tardaran a aparèixer els primers signes de la

haurà dins les fronteres de la CE en 1994, vuit milions seran alemanys. Aquests càlculs i l'anàlisi dels últims resultats de l'economia alemanya fan que augmente la por pertot arreu, perquè s'ignoren les vertaderes repercussions de la rígida política econòmica del govern de Bonn.

ALEMANYA: CULPABLE

Els alts tipus d'interès (el preu dels diners corrents per via de crèdit) que manté el banc central alemany són, per a la majoria dels especialistes, la causa primera i principal de tots els desequilibris que suporten la resta d'economies dins l'espai de la CE. "Si tot continua igual com ara, arribarem al punt en què pertot arreu es giraran d'esquena al marc", sentenciava fa poques setmanes Alison Cottrell, analista de la prestigiosa institució londinenca, Midland Global Research. Però l'altra cara de la moneda és que aquesta situació dona a la política actual del Bundesbank un paper molt important com a motor i possible solutor de la crisi generalitzada que sofreix l'economia global europea.

La por que regna en els cercles financers internacionals sobre el futur d'Alemanya contrasta amb una sorprenent eufòria de quasi tots els sectors industrials d'aquest país. Com més forta és la crisi, més optimisme hi ha en les polítiques empresarials alemanyes. Entre les empreses i els empresaris s'ha declarat una dura batalla per recuperar la competitivitat perduda. Això no obstant, es tracta d'una eufòria moderada i d'un optimisme més aviat pragmàtic, segons que es desprèn de les declaracions d'alguns em-

presaris teutònics de més relleu: "No hem de tenir por de dir la veritat: la nostra economia fa crisi" (Ferdinand Piech, president de Volkswagen); "Les empreses alemanyes han perdut el lideratge internacional" (Edward Reuter, president de Daimler Benz); "No cal donar-hi més voltes, per eixir d'aquest forat negre econòmic haurem d'assistir a una vertadera revolució" (Hans Olaf Henkel, president IBM-Deutschland).

En el camp de batalla industrial, on les regles de la producció i rendibilitat són les prioritats que s'imposen, tots aquests empresaris actuen sense pietat, si es tracta de tallar el camí de la crisi. Volkswagen ha reduït a la meitat els costos industrials durant els sis primers mesos d'enguany. Una política que servirà, sens dubte, de model per a la gran malalta, Mercedes. Aquesta firma tindrà enguany una disminució de beneficis d'un 45% respecte a l'any passat. El principal culpable d'aquesta enorme pèrdua competitiva ha estat el Japó, amb una política de preus molt més atractiva que no l'empresa alemanya. Condicionada per aquesta forta competència nipona, Mercedes s'ha vist obligada a obrir centres de producció fora de les seues fronteres per reduir costos a l'hora de comercialitzar la producció. L'última era inaugurada fa pocs mesos en els Estats Units.

La crisi ha afectat fins i tot l'estructura interna del mercat alemany. Un exemple d'aquesta "revolució", l'ha protagonitzada l'empresa Allgair-Werke, situada a 50 quilòmetres de la central de Mercedes, a Stuttgart, i dependent al 100% del proveïment d'accessoris a la constructora de vehicles. Del cap dels seus directius ha eixit un nou concepte de col·laboració

industrial segons la tècnica anomenada "enginyeria concomitant". Aquest sistema, que deixa en llibertat de contractació de la revenda els materials inutilitzats d'un dels dos socis, ha conduït a una rebaixa del 30% dels costos generals dels socis, alhora que n'ha ampliat les perspectives d'expansió comercial. Els gegants industrials tampoc no s'han quedat parats en aquesta hora de renovació. La poderosa AEG ha creat una unió empresarial amb l'Aeroespacial Alemanya per a produir microxips a preus reduïts, aprofitant la tecnologia de l'una i la àmplia xarxa comercial de l'altra.

Ignasi Pellicer

El president alemany, Helmut Kohl, té la paella de l'economia europea pel mànec.

APXIII

recuperació alemanya. El Bundesbank, vista la situació degradant de l'economia, desaconsellava una baixa dels tipus d'interès, segons conclusions de l'últim informe del mes d'agost. El dèficit de l'Alemanya reunificada serà, al final d'enguany, de 13 bilions de pessetes. La persistent expansió dels diners en circulació i el fet que la inflació es trobe lluny dels nivells acceptables obliguen les autoritats econòmiques alemanyes a mantenir alts els tipus de crèdit. Les últimes dades facilitades pel govern de Bonn situaven la taxa d'inflació interanual en un 4,2%. Més perillós encara, la taxa de desocupació augmenta a passes de gegant. L'any passat era del 7,7%, a final d'enguany fregarà el 10% i en 1994 podria arribar sense gaires dificultats a l'11%.

Si les coses no canvien, segons conclusions pessimistes d'analistes econòmics europeus, els parats alemanys faran la competència als milions de "sens-feina" de les economies més deprimides de la CE, com ara l'espanyola, la grega o la portuguesa. Si les matemàtiques no fallen i es manté la progressiva degradació, dels 23 milions de parats que hi

Quota de la indústria alemanya en el comerç mundial (%)

